

Forslag

til

Lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.

(Om erhvervsskattens ophævelse).

Fremsat den 6. november 1963 af *indenrigsministeren*.

§ 1.

I lov vedrørende personlig skat til kommunen, jfr. lovbekendtgørelse nr. 121 af 31. marts 1962, som ændret ved lov nr. 38 af 15. februar 1963, foretages følgende ændringer:

1. § 1, stk. 1, 3. punktum, udgår.

2. I § 8, stk. 3, ændres ordene „opholdskommunen og erhvervskommunen“ til: „kommunen“.

3. *Afsnit III (§§ 18-28)* udgår.

4. § 29 affattes således:

„§ 29. Af indtægt, som i en dansk kommune er erhvervet af en person, der ikke har skattepligtigt ophold her i landet, svares skat til vedkommende kommune, såfremt indtægten hidrører fra, at den pågældende

1) som indehaver eller medindehaver driver en eller som medinteressent deltager i en under en andens personlige ansvar dreven erhvervsvirksomhed, der ved foretningens lokale, fast arbejdsplads eller på anden lignende måde er knyttet til kommunen,

2) driver havfiskeri med et fartøj, der må anses for nærmest hjemmehørende i en i vedkommende kommune beliggende havn,

3) i egenskab af ejer, medejer, brugs- eller indtægtsnyder oppebærer indtægt af fast ejendom i kommunen eller

4) er medlem af bestyrelse, repræsentantskab eller lignende for en i kommunen stedfindende virksomhed.

Stk. 2. Samme skattepligt påhviler uafsluttede dødsboer, der her i landet er undergivet offentlig skiftebehandling, af indtægter, der hidrører fra kilder af den i stk. 1, nr. 1-3, omhandlede art.

Stk. 3. Skat af indtægt ved erhvervsvirksomhed svares endvidere af staten og dens institutioner for så vidt angår indtægter hidrørende fra udlejningsejendomme, landejendomme, skove eller fabriksdrift.

Stk. 4. Skatten i henhold til stk. 1-3 svares af den pågældende indtægt uden forhøjelse eller nedsættelse af nogen art med kommunens ligningsprocent i de kommuner, hvor den kommunale skatteligning foretages efter bestemmelserne i § 9 b, stk. 2-4, og i de øvrige kommuner med skatteprocenten.“

5. I § 30, stk. 1, ændres ordet „erhvervskommunen“ til: „vedkommende kommune“.

6. § 30, stk. 2, affattes således:

„*Stk. 2.* Det påhviler de i foranstående stykke omhandlede personer eller de af dem over for kommunalbestyrelsen opgivne, her i landet boende befuldmægtigede årlig at foretage selvangivelse over for ligningsmyndigheden i den kommune, hvor virksomheden drives eller indtægten oppebæres.

Oplysning om indtægtens størrelse samt andre til skattens beregning fornødne oplysninger skal afgives på dertil af indenrigsministeriet godkendte blanketter, som af kommunens ligningsmyndighed tilstilles de skattepligtige eller de af dem over for kommunalbestyrelsen opgivne befuldmægtigede. Blanketterne skal i udfyldt stand og underskrevet efter de i statsskattelovgivningen for selvangivelser gældende regler være indsendt til kommunens ligningsmyndighed inden udgangen af januar måned, eller — for de skatteyderes vedkommende, der er forpligtet til at føre autoriserede handelsbøger med hensyn til det pågældende erhverv — senest den 15. februar. For sidstnævntes vedkommende bilægges selvangivelserne med driftsregnskab og opgørelse over status ved det pågældende driftsårs begyndelse og slutning. Den, der forsømmer rettidigt at indsende sådan selvangivelse til ligningsmyndigheden, ifalder en daglig bøde på 10 kr. fra tredjedagen efter, at påmindelse fra ligningsmyndigheden er modtaget, og indtil selvangivelsen er behørigt afgivet. Bøderne, der tilfalder den pågældende kommune, kan inddrives ved udpantning. De fornævnte befuldmægtigede er medansvarlige for skattens rettidige betaling.“

7. I § 31, stk. 2, ændres ordene „§ 18, stk. 1, nr. 1-4,“ til: „§ 29, stk. 1, nr. 1-3,“.

8. § 32, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes som stk. 1-4:

„§ 32. Den i dette afsnit omhandlede skat pålignes på grundlag af den indtægt, der i det forud for ligningen liggende kalenderår (regnskabsår) er erhvervet i vedkommende kommune. Såfremt en virksomhed foregår i flere kommuner, afgøres det ved indbyrdes forhandling imellem de pågældende kommuner, hvor stor en del af indtægten, der må anses for at hidrøre fra hver af disse. Opnås der ikke enighed herom mellem kommunerne, afgøres fordelingen endeligt af indenrigsministeren så vidt muligt efter fordelingsregler svarende til de regler, der i § 34 er fastsat for fordeling af den kommunale andel af skatten af aktieselskaber m. v. Indtægt af kørsel med autoriserede drosker anses udelukkende er-

hvervet i den kommune, hvori drosken er indregistreret. Indtægt ved havfiskeri anses erhvervet i den kommune, hvor fartøjet må anses for nærmest hjemmehørende.

Stk. 2. Ligningsmyndigheden opfører de i henhold til nærværende afsnit skattepligtige på en særlig ligningsliste.

Stk. 3. Imod de stedfundne skatteansættelser kan der fremsættes skriftlig indsigelse over for ligningsmyndigheden. Sådan indsigelse må være fremsat senest en måned efter, at der er givet meddelelse om ansættelsen. Tages indsigelsen ikke til følge, kan afgørelsen indtil en måned efter, at der er givet meddelelse herom, påklages til indenrigsministeren. Klager, som angår størrelsen af den skattepligtige indtægt, skal dog forelægges landsskatteretten til afgørelse. I det omfang, en klage ikke vedrører spørgsmålet om indtægtens fordeling mellem flere kommuner (jfr. stk. 1), kan de af indenrigsministeren truffne afgørelser indtil 6 måneder efter, at afgørelsen er meddelt klageren, indbringes for domstolene.

Stk. 4. Ligningsmyndighedens meddelelser til den skattepligtige om skatteansættelsen skal indeholde udtrykkelig angivelse af den myndighed, hvortil ansættelsen kan påklages, samt af klagefristen.“

9. I §§ 34, stk. 3, 35, stk. 3, og 36, 1. punktum, ændres ordet „erhvervsskatteudvalget“ til: „indenrigsministeren“, og i § 35, stk. 4, ændres ordet „Erhvervsskatteudvalgets“ til: „Indenrigsministerens“.

10. § 36, 2. punktum, affattes således:

„Vægrer nogen sig ved at efterkomme et sådant forlangende, kan indenrigsministeren om fornødent fremtvinge pligtens efterkommelse ved pålæg af en daglig bøde.“

11. I § 48, sidste punktum, ændres ordene „§ 25, 2. stk.“ til: „§ 32, stk. 3“.

§ 2.

Uanset den ved nærværende lovs § 1, nr. 3, stedfundne ophævelse af afsnit III i lov vedrørende personlig skat til kommunen opretholdes det i denne lovs § 24 omhandlede erhvervsskatteudvalg, indtil udvalget har færdigbehandlet klager over

erhvervsskatteansættelser samt sager vedrørende fordeling af den kommunale andel af skat af aktieselskaber m. v. for skatteåret 1963-64 og tidligere skatteår.

§ 3.

Loven finder anvendelse fra og med skatteåret 1964-65.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Ved nærværende lovforslag foreslås den i henhold til kommuneskattelovens afsnit III endnu eksisterende skat til erhvervskommunen ophævet.

Reglerne om erhvervsbeskatning går i korthed ud på, at personer, der har skattepligtigt ophold i en kommune her i landet og samtidig i en anden kommune driver erhverv som nærmere angivet i lovens § 18, i et vist omfang skal svare skat til erhvervskommunen af den del af deres indkomst, der hidrører fra denne kommune, idet der samtidig finder en vis nedsættelse af skatten til opholdskommunen sted.

Reglerne er nærmere udformet således, at skatteyderen af den del af indkomsten, der hidrører fra erhvervskommunen, i samlet skat til denne kommune og opholdskommunen skal udrede et beløb svarende til det, den pågældende indkomstdel ville være blevet beskattet med, hvis skatteyderen havde haft ophold i den af kommunerne, der har den højeste beskatning. Heraf følger, at erhvervsbeskatningen vil betyde en „merskat“ for skatteyderen, dersom skatten i erhvervskommunen for indkomster af tilsvarende størrelse er højere end i opholdskommunen. Er det modsatte tilfældet, vil erhvervsbeskatningen være uden skattemæssig betydning for skatteyderen, idet erhvervsskatten i så fald vil være lig med det nedslag, skatteyderen får i sin opholdskommuneskat.

Formålet med indførelsen af erhvervsbeskatningen, der kan opfattes som en særlig form for skatdeling mellem erhvervskommunen og opholdskommunen, var oprindeligt dels at give erhvervskommunen et vist økonomisk bidrag til bestridelse af de udgifter, som erhvervskommunen — centralkommunen — afholder til gavn for hele byområdet, dels — og navnlig — at lægge en dæmper på trangen til at søge skattely i en omegnskommune, der ved tilflytning af skatteydere med større indtægter yderligere ville kunne nedsætte sin beskatning.

I 9 byområder, hvor erhvervsskatten tidligere havde særlig stor betydning, er den imidlertid ved en fra og med skatteåret 1959-60 indført afløsningsordning ophævet, således at der ikke

længere svares erhvervsskat mellem kommunerne i de pågældende områder.

Efter nævnte afløsningsordning, der gennemførtes ved lov nr. 65 af 9. marts 1959, yder omegnskommunerne i de pågældende områder i stedet en slags erstatning til vedkommende centralkommune (København, Århus, Odense, Ålborg, Randers, Vejle, Næstved, Nykøbing F. og Nyborg) gennem et i loven fastsat årligt afløsningstilsvær. Baggrunden for denne afløsning var, ud over det uforholdsmæssigt store administrative besvær, de ret indviklede erhvervsskatte regler gav anledning til i praksis, navnlig den omstændighed, at erhvervsskatten rent faktisk kun i ringe omfang havde kunnet fremvise resultater med hensyn til at skabe skattemæssig balance mellem erhvervskommunerne og de mere velhavende omegnskommuner inden for de forskellige byområder.

Om afløsningsordningen henvises i øvrigt til bemærkningerne til det samtidig hermed fremsatte forslag til lov om ændring af lov om erhvervsskattens afløsning i visse kommuner m. v.

Fra og med skatteåret 1959-60 blev det gjort til en betingelse for den erhvervsskattepligt, der fortsat består uden for de nævnte byområder og mellem kommuner inden for og kommuner uden for byområderne, at vedkommende skatteyder i erhvervskommunen havde haft en indtægt på mindst 10.000 kr., samt at hans skattepligtige indkomst udgjorde mindst 20.000 kr. Disse indtægtsgrænser for påligning af erhvervsskat blev fra og med skatteåret 1962-63 forhøjet til henholdsvis 12.500 kr. og 25.000 kr., idet man herved tilsigtede at bremse den stigning i antallet af erhvervsskatteydere, der ellers måtte forventes som følge af det fra år til år stigende indkomstniveau.

Som følge af erhvervsskattens afløsning i 9 byområder og forhøjelsen af indtægtsgrænserne for påligning af erhvervsskat skete der fra og med skatteåret 1959-60 en kraftig reduktion af antallet af erhvervsskatteansættelser og af størrelsen af den årligt udskrevne erhvervsskat. Antallet af foretagne erhvervsskatteansættelser gik således ned fra ca. 31.000 i 1958-59 til ca. 2.100 i 1959-60 og størrelsen

af den udskrevne erhvervsskat fra ca. 24 mill. kr. til ca. 3,6 mill. kr. Der henvises i øvrigt til oplysningerne i nedenstående tabel:

Egentlig erhvervsskat (Hele landet).

	Antal erhvervs- skatteydere	Udskrevet beløb	Opholdskom- muneskatte- nedsættelse	Netto-provenu af erhvervsskat (2) - (3)	Udskrevet opholdskom- muneskat
	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
		mill. kr.	mill. kr.	mill. kr.	mill. kr.
1958-59	30.980	23,8	16,1	7,7	1.391
1959-60	2.162	3,6	1,5	2,1	1.517
1960-61	2.564	4,3	2,1	2,2	1.530
1961-62	3.184	4,6	2,4	2,2	1.612
1962-63	2.993	5,2	3,0	2,2	1.904

Den egentlige erhvervsskat udgør fra og med skatteåret 1959-60, såvel for hele landet som for de enkelte kommuner, relativt små beløb. Kun i ganske få kommuner udgør nettoprovenuet 1 pct. eller derover af den udskrevne opholdskommuneskat, hvorfor bortfald af den resterende erhvervsskat kun vil medføre en meget svag stigning i udskrivningen af opholdskommuneskat.

Det foreliggende lovforslag går ud på en ophævelse fra og med det kommende skatteår, skatteåret 1964-65, af den efter afløsningsordningens gennemførelse endnu resterende erhvervsskat, uden at der for denne ophævelse ydes nogen kommune erstatning i form af et tilsvarende eller på anden måde. Samtidig forudsættes den i 1959 gennemførte tilsvarende ordning for 9 byområder bibeholdt i overensstemmelse med det førnævnte forslag til lov om ændring af lov om erhvervsskattens afløsning i visse kommuner.

For visse typiske erhvervskommuner vil erhvervsskattens fuldstændige ophævelse uden en ny tilsvarende ordning som foran nævnt betyde et vist skattefald, der dog næppe for nogen bykommune vil have væsentlig økonomisk betydning. For andre kommuner vil erhvervsskattens ophævelse være ganske uden betydning, fordi der slet ikke eller i meget ringe omfang findes erhvervsskatteydere i de pågældende kommuner, eller også fordi indtægten ved pålignet erhvervsskat opvejes af tabet ved de nedslag, der må indrømmes beboere med erhverv i andre kommuner. Atter andre kommuner vil ved erhvervsskattens ophævelse opnå en vis økonomisk gevinst som følge af, at disse kommuners provener af erhvervsskatten har været mindre end det samlede nedslag i opholdskommuneskatten,

kommunen har måttet give beboere med erhverv i andre kommuner; men den opnåede fordel vil gennemgående være beskedent.

For erhvervsskatteyderne vil en ophævelse af erhvervsskatten betyde, at de slipper for den foran omhandlede „merskat“, der pålægges dem, for så vidt de har erhverv i en kommune, der i skattemæssig henseende er „dyrere“ end deres opholdskommune. På den anden side vil de, såfremt de netop på grund af erhvervsskatten har været fritaget for at svare den i § 24 i lov nr. 34 af 18. februar 1961 om beskatning til kommunerne af faste ejendomme omhandlede tillægsgrundskyld af landbrugsejendomme, fremtidig blive pligtige at svare denne grundskyld.

Efter forslaget bortfalder som nævnt enhver påligning af erhvervsskat fra og med skatteåret 1964-65. Dette indebærer, at hele administrationen af erhvervsskatten — d. v. s. arbejdet med at finde frem til erhvervsskatteyderne, korrespondancen med opholdskommunen om skattens berettigelse og beregning samt opkrævningen — bortfalder. Herved tilgodeses et almindeligt rationaliseringshensyn, hvorved bemærkes, at erhvervsskatten som anført har voldt en del praktisk besvær. Dens nære tilknytning til opholdskommuneskatten har ofte medført en omfattende korrespondance mellem opholdskommunen og erhvervskommunen, og afgrænsningen af den erhvervsskattepligtige indkomst og skattens eventuelle fordeling mellem flere erhvervskommuner har givet anledning til mange tvivlsspørgsmål. Erhvervsskattens begreb og reglerne for dens påligning kan forekomme uforståelige for de almindelige skatteydere, der har været ulejlige med at skulle udfylde og indsende særlige selvangivelser med de for erhvervsskatteberegningen fornødne oplysninger.

Der tilsigtes ikke ved nærværende lovforslag indført nogen ændring af de i kommuneskattelovens afsnit IV indeholdte regler om skat af indtægt ved erhvervsvirksomhed i særlige tilfælde (den såkaldte „uegentlige erhvervsskat“). Bestemmelserne om „uegentlig erhvervsskat“ af udlændinge svarer stort set til bestemmelserne om begrænset skattepligt til staten for personer, der uden at være bosat her i landet, driver virksomhed m. v. her, jfr. statskattelovens § 2, stk. 1, nr. 3. De ændringer i formuleringen af kommuneskattelovens afsnit IV, der er foreslået ved nærværende lovforslag, er af formel og redaktionel karakter og skyldes, at de nuværende bestemmelser i afsnit IV i vidt omfang består i henvisninger til paragrafferne i afsnit III om den egentlige erhvervsbeskatning, hvilket afsnit

F. t. l. vedr. personlig skat til kommunen. (Om erhvervsskattens ophævelse).

imidlertid er foreslået ophævet ved forslaget § 1, nr. 3. Det har herefter været nødvendigt at optage en række selvstændige bestemmelser vedrørende den „uegentlige erhvervsskat“ — i alt væsentligt svarende til de bestemmelser, der nu er fælles for den egentlige og den „uegentlige erhvervsskat“.

Bemærkninger til de enkelte paragraffer.

Ad § 1.

Til nr. 2.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen i kommuneskattelovens § 8, stk. 3, er en følge af forslaget om ophævelse af erhvervsskatten og medfører ikke nogen ændring i den bestående adgang til at afkræve skatteyderne efterbetaling af personlig kommuneskat, herunder skat af indtægt ved erhvervsvirksomhed i særlige tilfælde efter lovens afsnit IV. Erhvervskommunens adgang til — i tilfælde hvor der bliver tale om efterbetaling af skat for skatteåret 1963-64 eller tidligere skatteår — at afkræve skatteyderne efterbetaling af for lidt erlagt erhvervsskat for disse år berøres heller ikke af den foreslåede ændring.

Til nr. 4-8.

Der henvises i det hele til bemærkningerne foran. Uanset §§ 18-28's bortfald, foreslås nummereringen af de efterfølgende paragraffer af praktiske grunde bibeholdt.

Til nr. 9 og 10.

Det i kommuneskattelovens § 24 omhandlede erhvervsskatteudvalg, der hidtil har behandlet sager vedrørende beskatningen efter lovens afsnit III, IV og V, ville ved afsnit III's bortfald kun få sager vedrørende afsnit IV (den uegentlige erhvervsbeskatning) og afsnit V (fordelingen af den kommunale andel af selskabsskatten) til behandling. Da antallet af sager vedrørende disse to afsnit må forventes at blive ret begrænset, har man ikke fundet tilstrækkeligt grundlag for at opretholde erhvervsskatteudvalget, og det foreslås derfor, at behandlingen af de omhandlede sager fra og med skatteåret 1964-65 henlægges til indenrigsministeriet.

Ad § 2.

Det fastslås i nærværende paragraf udtrykkeligt, at erhvervsskatteudvalget skal færdigbehandle de erhvervsskattesager m. v., der vedrører skatteåret 1963-64 og tidligere skatteår.